

[Elisabeth Bruun Olesen]

dietiden, og som er lavt forrentede efter endt studium.

Det er meget vigtigt for os at slå fast, at uddannelsesstøtten kun kan dække de minimale leveomkostninger. Det må være en klar forudsætning, at de uddannelsessøgende skal ligestilles med den øvrige befolkning, hvad angår bistandshjælp og hjælp under alvorlig sygdom, ligesom det også burde være sådan, at studerende, der arbejdede og havde fast tilknytning til arbejdsmarkedet og ellers opfyldte betingelserne for at være dagpengeberettigede, kunne få arbejdsløshedssunderstøttelse, når det arbejde, som var en forudsætning for, at de overhovedet kunne studere, blev tabt i en arbejdsløhedssituation.

De borgerlige ordførere har stort set alle sammen talt om utopier. Hvor kommer pengene fra, bliver der spurgt. Jeg vil vende det om og spørge: har vi overhovedet råd til at lade være?

Ved at forbedre uddannelsesstøtten kunne man, alt andet lige, spare arbejdsløshedssunderstøttelsen til de arbejdsløse, som i så fald ville kunne overtage de studerendes arbejde. I dag er vi i den situation, som er fuldkommen grotesk, at de studerende, hvis vi omregner det til fuldtidsstillinger, optaget ca. 20.000 stillinger.

Dette handler dybest set om, hvordan man kunne fordele pengene på en helt anden måde i dette samfund. Det hænger sammen med en progressiv skattereform, det hænger sammen med nul penge til forsvaret, det hænger sammen med beskatning af undergrunden osv. osv.

Det koster også mange penge i dag, at mange af dem, der er blevet færdiguddannet, har meget svært ved at tilbagebetale de statsgaranterede lån. Statens Uddannelsesstøtte regner med, at statens udgifter til indfrielse af banklånene bliver på næsten 250 mill. kr. i 1984. Dem ville man, alt andet lige, også kunne spare.

Jeg kan godt se ud fra det, ordførerne har sagt, at der ikke er nogen speciel grund til at tro, at noget, der ligner det her, kan gå igennem, men jeg er da glad for de positive signaler, der har været fra især socialdemokratiet og selvfølgelig også fra SF.

De radikales ordfører var inde på, at levevilkårene for de unge i uddannelsessituationen skal forbedres, skønt man mener, at den forventede efterspørgsel efter arbejdskraft

skal være udslaggivende. Det har i og for sig ikke noget med uddannelsesstøttens størrelse at gøre. Eller har man tænkt sig, at det skal gradueres, så at man, hvis man ønsker en uddannelse som ingeniør, skal have en bedre uddannelsesstøtte, end hvis man ønsker en uddannelse inden for det humanistiske felt? Det kan jeg næppe tro.

Centrum-demokraterne var i og for sig også positive. Deres ordfører sagde, at uddannelsesstøtten bør være af en sådan størrelse, at man kan leve af den, kun med erhvervsarbejde som et supplement. Hvis det skal opfyldes, hvad vil man så gøre? Alle de kønne ord er jo ikke nok.

Alice Faber (SF):

Jeg tager ordet, fordi flere af ordførerne har nævnt, at vores forslag er urealistisk. Til det vil jeg godt sige, at det handler om forskellig prioritering. Efter vores mening prioriterer man rivravruskende galt på nogle områder, og derfor prioriterer vi, som vi gør.

En del af ordførerne er enige med os vedrørende forældreafhængigheden. Det koster også penge. En del er enige i, at arbejdsløsheden i forhold til støtten er et problem. En del er enige i, at det forlænger studietiden, at man er nødt til at have erhvervsarbejde.

Det, der er vores hovedproblem, er, at rekrutteringen til uddannelserne er så skæv. Ved forslaget før diskuterede vi ligestilling, og de fleste gik ind for ligestilling. Dette viser klart, at der ikke er ligestilling, for vilkårene er elendige for dem, der ikke har økonomi til at læse, og som ikke har nogen familie, som kan støtte dem, hverken moralsk eller økonomisk.

Vores prioritering går altså ud på, at der skal være mere ligestilling i forbindelse med de højere uddannelser og uddannelser i det hele taget, og derfor prioriterer vi, som vi prioriterer.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: